

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

25 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriai Bălți din 15 noiembrie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 01 iulie 2020, declarat de avocata Elena Vlas, în numele inculpatului

Afteni Sergiu XXXXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 26.09.2018 – 15.05.2019,
instanța de apel: 05.06.2019 – 22.01.2020,
instanța de recurs: 08.09.2020 – 25.11.2020.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriai Bălți din 15 noiembrie 2019, Afteni Sergiu a fost condamnat în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal la 1 an închisoare.

În temeiul art. 85 Cod penal, prin adăugirea pedepsei neexecutate, conform sentinței Judecătoriai Edineț din 28.11.2018, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 4 ani și 4 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 15.11.2019.

De la inculpat s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 448 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 06 ianuarie 2019, ora 14.30, inculpatul Afteni S., aflându-se în incinta Spitalului municipal Bălți, amplasat în mun. Bălți, str. Decebal 101, unde era condus de către colaboratorii Penitenciarului nr.11-Bălți pentru acordarea ajutorului medical, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea lor, acționând cu intenție directă îndreptată la atingerea scopului stabilit, demonstrând un comportament agresiv, numind cu cuvinte necenzurate și nesupunându-se colaboratorilor penitenciarului și având drept scop sistarea activității de serviciu a chinologului SPE a Penitenciarului nr.11-Bălți, agent șef de justiție Stefcuic Eugen și de a schimba caracterul activității în interesul lui și manifestând o vădită lipsă de respect și nesupunere a cerințelor legale a angajatului penitenciarului, i-a aplicat ultimului o lovitură cu capul în regiunea nasului, cauzându-i conform raportului de expertiză judiciară nr. 201910P0014 din 09.01.2019 vătămări corporale sub formă de excoriație pe spina nazală, leziuni corporale care se califică ca vătămare neînsemnată.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că execută pedeapsa în P-11 Bălți. La 06.01.2019, în celulă au intrat colaboratorii Penitenciarului nr. 11, Mateișen A. și Noroc A., zicând că în celula lor se fierbe rachiu, însă nu au găsit nimic. I-a rugat să iasă din celulă, în caz contrar se va automutila. Unul din colaboratori i-a spus că nu-l crede, atunci el s-a tăiat la mâna stângă cu o lamă de ras. A fost dus la spital. În coridor se mai aflau câteva persoane civile și colaboratori ai penitenciarului. A rugat escorta să-l ducă la fumat, aceștia i-au spus că nu se permite, atunci el s-a întors să plece. Mâna lui era încătușată de mâna lui Stefcuic E., acesta l-a tras spre el și, pierzându-și echilibrul, a căzut peste Stefcuic E. Colaboratorii penitenciarului au aplicat forța fizică și l-au imobilizat la pământ. Când l-a tras pe Stefcuic E. spre el, stăteau față în față.

Totodată, vinovăția inculpatului este integral dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Stefcuic E. a comunicat că se afla, în calitate de șef de escortă, la escortarea deținutului Afteni S. de la Penitenciarul nr. 11 la Spitalul municipal Bălți. Acesta avea nevoie de îngrijiri medicale, având o plagă tăiată. Escortarea a fost executată de către el și alți doi colaboratori - Grumeza N. și Racu A. În cabinetul medicului, inculpatul a devenit agresiv și medicul i-a cerut să-l scoată afară. În coridor, acesta și-a continuat acțiunile agresive. Fiind atenționat să se liniștească, a început a înjura cu cuvinte necenzurate în adresa lui. Apoi a spus că vrea să fumeze, el, însă, i-a spus că nu se poate. Mâna dreaptă a inculpatului era încătușată de mâna stânga a sa. Pe neașteptate, acesta a smuncit mâna, l-a tras în direcția sa și l-a lovit cu capul în regiunea nasului. Ulterior, a doborât inculpatul la podea cu ajutorul colegilor, a scos cătușa de la mâna sa și i-a aplicat-o acestuia la a doua mână. În timp ce se afla la podea, inculpatul a început a se bate cu capul de podea, vorbea cu cuvinte necenzurate și îi amenința. Au așezat inculpatul pe scaun pentru a se calma. Până la incident nu l-a cunoscut pe acesta, însă, din spusele colegilor, este un deținut problematic, se automutilează, amenință colaboratorii penitenciarului. După incident, s-a îndepărtat de inculpat, însă, nemijlocit lângă el, se aflau Grumeza N. și Racu A. În urma loviturii primite de la inculpat, s-a tratat ambulator la domiciliu 7 zile. După ce a

escortat inculpatul la penitenciar, a revenit la spital deoarece rana sângera puțin. I-a fost efectuată o radiografie, de la medicul de familie a primit tratament, iar peste câteva zile a mers și la medicul legist. Incidentul a avut loc la ieșirea din cabinetul medicului, în hol și acest conflict a fost văzut de către persoane civile. Martorii au văzut momentul când inculpatul l-a lovit și când se lovea cu capul de podea. Nici el, nici colegii nu au lovit inculpatul, doar l-au mobilizat la podea, aplicând forța fizică. Inculpatul era agresiv și în timp ce era escortat spre spital, înjura și amenința colaboratorii penitenciarului.

Martorul Pripășneac A., șef al SSRP a P-11 Bălți, a relatat că se afla în incinta spitalului clinic din mun. Bălți, din motive personale. I-a văzut pe colaboratorii Stefciuc E., Grumeza N. și Racu A., care îl escortau pe deținutul Afteni S. Inculpatul avea un comportament agresiv. Pe hol, înjura cu cuvinte necenzurate și dorea să fumeze. La obiecții nu reacționa și, prin surprindere, cu mâna care era încătușată de mâna lui Stefciuc E., l-a tras spre el și l-a lovit pe Stefciuc E. în regiunea feței. Inculpatul a fost imobilizat, culcat la podea și încătușat pe ambele mâini. În timpul imobilizării, inculpatul opunea rezistență fizică, continua să înjure, se lovea intenționat de pereții holului cu capul și diferite părți ale corpului. L-au escortat într-un cabinet medical pentru a-i acorda ajutor medical. De la lovitură inculpatului, a observat la Stefciuc E. o zgârietură care sângera.

Martorii Racu A. și Grumeza N. au declarat similar că împreună cu colegii săi Stefciuc E. și Grumeza N. au escortat inculpatul la spital după ce s-a automutilat. Medicul de gardă nu era disponibil, iar asistenta medicală le-a spus să aștepte și, totodată, i-a luat inculpatului analize. Au ieșit în hol și inculpatul le-a spus că vrea să fumeze în spital, însă ei i-au comunicat că nu se permite. Inculpatul a devenit agresiv, vorbea cu glas ridicat și insista să fumeze. Inculpatul era încătușat cu mâna sa de mâna lui Stefciuc E. și, pe neașteptate, a tras mâna încătușată de Stefciuc E., lovindu-l cu capul în nas pe acesta. Atunci a intervenit și a imobilizat inculpatul, punându-i cătușele la ambele mâini la spate și la doborât la podea. Inculpatul continua să îi înjure și să opună rezistență la imobilizare. Incidentul a avut loc în hol, unde se afla și Pripășneac A. După lovitură, lui Stefciuc E. i-a rămas semn la nas. Până la incident, pe fața lui Stefciuc E. nu a văzut careva vătămări.

Potrivit procesului-verbal privind aplicarea forței fizice, mijloacelor speciale din 06.01.2019, la 06.01.2019 asupra deținutului Afteni S. a fost aplicată forța fizică prin imobilizarea mâinilor la spate și fiind culcat cu fața la podea, fiind aplicate mijloace speciale de tip cătușe din motiv că deținutul i-a aplicat o lovitură cu capul în regiunea nasului șefului de escortă Stefciuc E.

Conform trimiterii-extras pe numele lui Afteni S., i-a fost stabilit diagnosticul - plagă tăiată a antebrăului stâng, suicid.

Potrivit trimiterii-extras pe numele Stefciuc E., i-a fost stabilită fisura oaselor nazale.

Actul de constatare din 06.01.2019 a fost întocmit pe faptul nesupunerii cerințelor legale ale colaboratorilor penitenciarului, opunerii de rezistență, aplicarea loviturii cu capul în regiunea feței, colaboratorului al SPE, Stefciuc E., agent șef de justiție, de către deținutul Afteni S., în timpul escortării la spitalul mun. Bălți, cu înregistrarea video.

Potrivit raportului de la punctul traumatologic, la Stefcuic E. a fost stabilită fisura oaselor nazale, ambulatoriu.

Prin plângerea din 06.01.2019, Stefcuic E. a solicitat organelor de poliție atragerea la răspundere conform legislației în vigoare a deținutului Afteni S., care la 06.01.2019 în timpul escortării lui la spitalul clinic municipal i-a aplicat o lovitură cu capul în regiunea nasului.

Fototabelul din 06.01.2019, reprezintă vizualizarea părții vătămate Stefcuic E.

Conform procesului-verbal de constatare nr. 201910P0014 din 09.01.2019, la examinarea medico-legală a lui Stefcuic E. s-au depistat excoriații pe spina nazală care, conform raportului de constatare medico-legală, se califică ca vătămare neînsemnată.

Astfel, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal, ca amenințarea sau violența săvârșită asupra unei persoane cu funcție de răspundere sau a unei persoane care își îndeplinește datoria obștească, adică aplicarea violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere în scopul sistării activității lor de serviciu ori schimbării caracterului ei în interesul celui care aplică violență.

Ori, obiectul juridic special al infracțiunii incriminate inculpatului îl constituie relațiile sociale ce țin de activitatea normală a organelor puterii de stat sau obștești și a reprezentanților ei: a colaboratorului poliției, altei persoane cu funcție de răspundere, precum și a unei alte persoane în legătură cu participarea ei la prevenirea ori curmarea unei infracțiuni sau a unei fapte antisociale. Victima în cadrul acestei infracțiuni poate fi colaboratorul poliției, alte persoane cu funcție de răspundere, precum și persoane în legătură cu participarea lor la prevenirea ori curmarea unei infracțiuni sau a unei fapte antisociale.

Latura obiectivă a infracțiunii se realizează prin acțiuni de aplicare a violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere. Infracțiunea prevăzută de art. 349 alin. (1¹) Cod penal este formală și se consumă din momentul când a fost aplicată violența.

La caz, latura obiectivă a infracțiunii s-a realizat prin acțiunea de aplicare a violenței nepericuloase de către inculpat față de angajatul DIP al MAI, Stefcuic E. care asigura escortarea inculpatului la spital pentru a-i fi acordate îngrijiri medicale.

Latura subiectivă a infracțiunii se manifestă prin intenție directă, deoarece făptuitorul înțelege că prin acțiunile sale aplică violență față de o persoană cu funcție de răspundere, și dorește săvârșirea unor asemenea acțiuni.

Subiectul infracțiunii este persoana fizică responsabilă, care a atins la momentul săvârșirii infracțiunii vârsta de 16 ani.

Deci, a fost stabilit cu certitudine că partea vătămată Stefcuic E. activează în calitate de chinolog al SPE, agent șef de justiție și la 06.01.2019, a fost numit în calitate de șef de escortă a deținutului Afteni S. cu ambulanța, iar, în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu, a fost atacat fizic și verbal de către inculpat, prin faptul că acesta l-a înjurat cu cuvinte necenzurate, i-a smuncit mâna dreaptă, l-a tras în direcția sa și l-a lovit cu capul în regiunea nasului, ultimul fiind conștient că agresează un colaborator al penitenciarului și acesta a dorit săvârșirea acestei acțiuni.

Totodată, sunt irelevante declarațiile inculpatului că nu l-a lovit intenționat pe Stefcuic E. cu capul în regiunea feței, care au fost făcute pentru a evita răspunderea, fiind neîntemeiată și poziția apărării privind achitarea inculpatului.

Ori, faptul vătămării intenționate de către inculpat a părții vătămate se probează prin declarațiile părții vătămate Stefcuic E. că „...mâna dreaptă a inculpatului fiind încătușată de mâna stânga a sa, pe neașteptate, Afteni S. i-a smuncit mâna dreaptă, l-a tras în direcția sa și l-a lovit cu capul în regiunea nasului. Ulterior, Afteni S. a fost doborât la podea cu ajutorul colegilor”, ale martorului Pripîșneac A. că ”a observat colaboratorii Penitenciarului 11-Bălți, Stefcuic E., Grumeza N. și Racu A. care îl escortau pe deținutul Afteni S. la urgență pentru acordarea ajutorului medical. În timpul escortării inculpatul avea un comportament agresiv... inculpatul a ieșit din cabinetul medicului împreună cu Stefcuic E.. Pe hol, inculpatul avea un comportament agresiv, înjura cu cuvinte necenzurate și dorea să fumeze. La cele recomandate, nu a reacționat și prin surprindere cu mâna care era încătușată de mâna lui Stefcuic E., l-a tras spre el și l-a lovit pe ultimul în regiunea feței”; precum și declarațiile similare ale martorului Racu A. și Grumeza N. – „Au ieșit în hol, unde inculpatul a comunicat că vrea să fumeze în spital, însă ei i-au spus că nu se permite. Inculpatul a devenit agresiv, vorbea cu glas ridicat și insista să fumeze. I-a repetat că este interzis să fumeze în spital. Acesta fiind încătușat cu mâna sa de mâna lui Stefcuic E., pe neașteptate, a tras mâna încătușată de Stefcuic E., lovindu-l cu capul în nas pe ultimul. El a intervenit și a imobilizat inculpatul, punându-i cătușele la ambele mâini la spate și l-a doborât la podea. Inculpatul continua să înjure și să opună rezistență la imobilizare”.

Astfel, din declarațiile părții vătămate și ale martorilor s-a stabilit că Stefcuic E. se afla în exercițiul funcțiunii și în timpul aflării acestuia în holul spitalului municipal a fost atacat de către deținutul Afteni S., fiind lovit de către ultimul cu capul în regiunea feței, drept motiv servind faptul că inculpatului i-a fost interzis să fumeze în incinta spitalului. Ori, inculpatul înțelegea că, prin acțiunile sale, aplică violență față de un colaborator al penitenciarului.

Totodată, se atestă că în timp ce se afla în incinta Spitalului mun. Bălți, inculpatul avea un comportament neadecvat și, ca urmare, l-a tras cu mâna sa dreaptă care era încătușată de mâna stângă a șefului de escortă, Stefcuic E. și, prin surprindere, a lovit intenționat cu capul partea vătămată în regiunea nasului, care s-a ales cu excoriații pe spina nazală, iar potrivit raportului de constatare, se califică ca vătămare neînsemnată.

Afirmația inculpatului că Stefcuic E. avea excoriații în regiunea nasului până la incidentul din holul spitalului, sunt nefondate, or martorii Pripîșneac A., Racu A. și Grumeza N. au confirmat că până la incident, nu au observat la acesta excoriații în regiunea nasului, iar după ce a fost lovit de inculpat în regiunea feței, a început a sângera.

Mai mult, nu și-au găsit confirmare nici alegațiile inculpatului că a fost agresat de escortă în timp ce se afla în incinta spitalului clinic municipal, fiind depusă și o plângere în acest sens, deoarece prin ordonanța procurorului din 15.03.2019 a fost refuzată începerea urmăririi penale și clasat procesul penal pe motivul existenței circumstanțelor care exclud urmărirea penală.

Prin urmare declarațiile inculpatului nu corespund adevărului, acestea fiind făcute cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală pentru fapta comisă

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 34, 16, 61, 72, 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, care se pedepsește cu amendă în mărime de la 850 la 1350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 3 ani, că anterior a fost în conflict cu legea penală de mai multe ori, a comis infracțiunea aflându-se în locurile de detenție, astfel că nu și-a făcut concluziile necesare, nu a mers pe calea corijării și din nou a comis o infracțiune, ce-l caracterizează ca fiind o persoană predispusă să încalce legea, că nu au fost stabilite circumstanțe atenuante, cea agravantă fiind săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, că infracțiunea imputată a săvârșit-o în stare de recidivă, fiind condamnat în baza sentinței Judecătorei Drochia din 21.04.2017 în baza art. 187 alin. (2) lit. f), 90 Cod penal la 5 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării ei pe un termen de probă de 3 ani, iar prin sentința Judecătorei Edineț din 28.11.2018, în baza art. 179 alin. (2), 85 Cod penal, la 5 ani și 8 luni închisoare și în timpul ispășirii pedepsei stabilite, a comis o nouă infracțiune.

Potrivit art. 85 Cod penal, dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. Cumularea pedepselor complementare în cazul unui cumul de sentințe se efectuează în condițiile art. 84 alin. (2). Pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

Ori, inculpatul anterior a fost condamnat prin sentința Judecătorei Edineț din 28.11.2018 în baza art. 179 alin. (2), 85 Cod penal, la 5 ani 8 luni închisoare și execută pedeapsa, începând din 20.03.2018, sfârșitul termenului fiind la 19.11.2023, la 15.11.2019 fiind neexecutată pedeapsa de 4 ani 4 zile.

Astfel, la pedeapsa aplicată inculpatului prin noua sentință, urmează a fi adăugată partea neexecutată a pedepsei anterioare.

Totodată, potrivit art. 229 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare.

În cadrul urmăririi penale au fost suportate cheltuieli judiciare la efectuarea raportului de expertiză judiciară din 09.01.2019 - 320 lei și la întocmirea raportului de constatare din 10.01.2019 - 128 lei, în total suma de 448 lei, ce urmează a fi încasate din contul inculpatului.

Ori, urmărirea penală și judecarea unei cauze penale ocazionatează efectuarea de cheltuieli pentru întocmirea și transmiterea actelor de procedură, pentru administrarea probelor și conservarea mijloacelor materiale de probă, cu retribuirea apărătorilor, precum și cu orice alte cheltuieli necesare normalei desfășurări a procesului penal. În cheltuielile ocazionate de administrarea probelor se includ și sumele pentru retribuția cuvenită experților și interpreților pentru serviciul care l-au adus justiției. Spre

deosebire de procesul civil, unde sumele necesare acestor cheltuieli sunt avansate de către reclamant, prin plata taxei de timbru, la introducerea acțiunii, în cauzele penale, în care activitatea judiciară se desfășoară din oficiu, sumele necesare cheltuielilor de urmărire sau de judecată sunt avansate, de regulă, de stat, prin organul judiciar în fața căruia se află cauza penală.

Efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o, ca urmare, cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat. Obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală, întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, obligația de a suporta cheltuielile judiciare îi revine în principal acestuia, chiar dacă partea vătămată și partea civilă au determinat, prin cererile lor, producerea unor cheltuieli; de asemenea, obligația de a suporta cheltuielile judiciare este integrală, incluzând toate cheltuielile necesare pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare de către prima instanță.

Astfel, stabilindu-se vinovăția inculpatului în săvârșirea unei infracțiuni, acestuia îi revine obligația de a plăti statului toate cheltuielile efectuate de la începerea urmăririi penale și până la punerea în executare a hotărârii de condamnare.

Prin urmare, este întemeiată încasarea cheltuielilor pentru efectuarea expertizei din contul inculpatului.

3. Avocatul Vladimir Darii a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Apelantul a indicat că probele examinate nu confirmă cert intenția directă a inculpatului de a-l lovi cu capul în regiunea nasului pe Stefcuic E. și a-i provoca vătămare neînsemnată.

Deși s-a stabilit că inculpatul era încătușat la o mână de mâna lui Stefcuic E. care-l escorta, a fost ignorată explicația lui că în momentul când el s-a îndreptat într-o altă direcție, Stefcuic E. l-a smuncit spre el, astfel că și-a pierdut echilibrul și s-a prăvălit peste Stefcuic E., fără a intenționa în mod direct să-l lovească într-un anumit loc al corpului pe acesta.

Totodată, în probarea învinuirii au fost audiați exclusiv colaboratorii penitenciarului care au participat la escortarea inculpatului la spital, adică partea vătămată Stefcuic E., martorii Racu A., Grumeza N. și șeful SSRP al P-11 Bălți Pripîșneac A., cu toate că conform declarațiilor acestora, la locul faptei se aflau mai multe persoane civile, care așteptau doctorii, inclusiv colaboratorii spitalului, care nu erau interesați în descrierea într-un anumit mod a circumstanțelor incidentului, dar nimeni din acestea nu a fost audiat ca martor nici la o etapă a procesului penal.

Mai mult, aflându-se în secția internare, unde inculpatului i s-a acordat ajutorul medical necesar, prelucrându-i-se rana la braț și aplicându-i-se pansament, Stefcuic E. nu s-a adresat tot atunci după ajutor medical, nefiind constatată imediat presupusa vătămare, deși nu mai era încătușat de Afteni S.

Ori, probarea vinovăției inculpatului doar prin audierea martorilor interesați în a demonstra că forța fizică față de acesta a fost aplicată legal, este viciată de prezumția necredibilității, respectiv față de el nu putea fi adoptată o sentință de condamnare.

Totodată, este neîntemeiată și dispunerea încasării cheltuielilor judiciare în sumă de 448 lei de la inculpat. Ori, raportul de expertiză medico-legală nu a fost expus în sentință ca probă a acușării, iar, acestea sunt probe acumulate de acușare pentru a demonstra vinovăția inculpatului și trebuie puse pe seama statului, mai ales că se dublează. Mai mult, inculpatul execută pedeapsa penală stabilită anterior și fiind în custodia statului, nu dispune de surse bănești, nefiindu-i asigurată posibilitatea de a munci pentru un salariu legal, adică este în situație de incapacitate de plată.

3.1. A declarat apel și inculpatul, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, cu anularea *amenzii* aplicate.

Apelantul a invocat că, sentința este ilegală și nemotivată că, nu i-au fost respectate drepturile procedurale.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 01 iulie 2020, apelurile au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a apreciat probele administrate, conform art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, instanța de fond corect a pus la baza sentinței de condamnare probele administrate și just a ajuns la concluzia că acțiunile inculpatului se încadrează în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal.

Contrar solicitării apărării privind emiterea unei decizii de achitare a inculpatului de sub învinuirea adusă, se atestă că instanța de fond just a exclus posibilitatea achitării, nefiind stabilit nici unul din temeiurile prevăzute de art. 390 alin. (1) Cod procedură penală, iar nerecunoașterea vinovăției de către făptuitor nu poate genera achitarea acestuia.

Ori, infracțiunea dată este îndreptată spre cauzarea de prejudicii pentru două obiecte nemijlocite: activitatea normală a persoanelor cu funcții de răspundere și viața, sănătatea sau bunurile victimelor, enumerate în articol.

Latura obiectivă constă în amenințarea cu moartea, vătămarea sănătății, distrugerea sau deteriorarea bunurilor persoanelor menționate în legătură cu exercitarea funcțiilor de serviciu sau obștești. Pentru tragere la răspundere este suficient ca inculpatul să fi săvârșit una dintre acțiunile enumerate.

O condiție obligatorie este săvârșirea acțiunilor indicate în scopul sistării activității lor de serviciu sau obștești ori al schimbării caracterului ei în interesul celui care amenință sau al altei persoane, precum și aceeași amenințare a unei persoane sau a rudelor ei apropiate în legătură cu participarea ei la prevenirea ori curmarea unei infracțiuni sau a unei fapte antisociale.

La caz, contrar poziției apărării care neagă comiterea infracțiunii de către inculpat, a fost stabilit că probele cercetate confirmă vinovăția acestuia, or, partea vătămată Stefciuc E. a declarat că inculpatul cu mâna dreaptă fiind încătușat de mâna stângă a acestuia, *pe neașteptate, i-a smuncit mâna dreaptă, l-a tras în direcția sa și l-*

a lovit cu capul în regiunea nasului. Ulterior, inculpatul a fost doborât la podea cu ajutorul colegilor, martorul Pripișneac A. a indicat că a observat colaboratorii penitenciarului, Stefciuc E., Grumeza N. și Racu A. care escortau inculpatul la urgență pentru acordarea ajutorului medical. Acesta se comporta agresiv. ... inculpatul a ieșit din cabinetul medicului împreună cu Stefciuc E. Pe hol, inculpatul avea un comportament agresiv, înjura și dorea să fumeze. La cele recomandate, nu a reacționat și, prin surprindere, cu mâna care era încătușată de mâna lui Stefciuc E., l-a tras spre el și l-a lovit pe acesta, în regiunea feței.

Declarații similare a depus și martorul Racu A., suplimentar declarând că *a intervenit și a imobilizat inculpatul, punându-i cătușele la ambele mâini la spate și l-a doborât la podea, acesta însă continua să înjure și să opună rezistență la imobilizare.*

Totodată, la momentul acțiunilor inculpatului, Stefciuc E., colaborator al penitenciarului, se afla în exercițiul funcțiunii.

În același timp, este neîntemeiat argumentul apărării că în acțiunile inculpatului a lipsit intenția comiterii infracțiunii, or, probele administrate demonstrează că acesta intenționat a aplicat o lovitură părții vătămate pe motiv că nu i s-a permis să fumeze.

Și afirmația inculpatului că în raportul de expertiză medico-legală în privința părții vătămate Stefciuc E. ar fi fost indicat vătămări care nu corespund realității, este declarativă, deoarece la efectuarea raportului, expertul a fost preîntâmpinat de răspundere penală pentru darea concluziilor false, inculpatul și avocatul nu au înaintat careva obiecții, iar conform declarațiilor martorilor depuse sub jurământ, până la incident, partea vătămată nu avea careva leziuni în regiunea nasului și după ce a fost lovit în regiunea feței, acesta sângera.

Deci, instanța de fond just a constatat că, prin acțiunile sale, inculpatul a perturbat activitatea colaboratorului Penitenciarului nr. 11-Bălți care îndeplinea obligațiile sale de serviciu, de escortare a deținutului la spitalul municipal pentru acordarea asistenței medicale în rezultatul automutilării.

Pe lângă aceasta, vina inculpatului se mai confirmă și prin probele scrise, și anume, conform procesului-verbal privind aplicarea forței fizice, mijloacelor speciale din 06.01.2019, la 06.01.2019 asupra deținutului Afteni S. a fost aplicată forța fizică prin imobilizarea mâinilor la spate și fiind culcat cu fața la podea, fiind aplicate mijloace speciale de tip cătușe din motiv că deținutul i-a aplicat o lovitură cu capul în regiunea nasului șefului de escortă Stefciuc E.; potrivit trimiterii-extras pe numele lui Stefciuc E., la acesta s-a stabilit fisura oaselor nazale; conform actului din 06.01.2019 s-a constatat nesupunerea cerințelor legale ale colaboratorilor penitenciarului, opunerea de rezistență, aplicarea loviturii cu capul în regiunea feței, colaboratorului SPE, Stefciuc E., agent șef de justiție, de către deținutul Afteni S., în timpul escortării la spitalul mun. Bălți, cu înregistrarea video; potrivit raportului de la punctul traumatologic, la Stefciuc E. a fost stabilită fisura oaselor nazale, ambulatoriu; iar conform raportului de constatare nr. 201910P0014 din 09.01.2019, la examinarea medico-legală a lui Stefciuc E. s-au depistat excoriații pe spina nazală care se califică ca vătămare neînsemnată.

Totodată, alegațiile inculpatului că i s-au încălcat drepturile procedurale, prevăzute de Codul de procedură penală, Constituția R. Moldova și CEDO sunt

declarative, în urma analizei materialelor cauzei și a proceselor-verbale ale ședințelor de judecată, careva încălcări procedurale nefiind constatate.

Cu referire la afirmația că au fost audiați în calitate de martori doar colaboratorii penitenciarului, care au interes în cauza dată, necătând la faptul că la fața locului se aflau și alte persoane, a fost stabilit că aceștia au fost audiați sub jurământ, astfel declarațiile lor nu trezesc careva dubii, totodată fiind în coroborare cu celelalte probe administrate.

Mai mult, apărarea nu a fost lipsită de dreptul de a solicita martori care considera necesar a fi audiați, însă demersuri în acest sens nu au fost.

În același timp, faptul că partea vătămată nu s-a adresat imediat după ajutor, ci peste un oarecare timp, nu demonstrează că acestuia nu i-a fost aplicată lovitura, totodată, el se afla în exercițiul funcțiunii, escortând deținutul.

În rest, apelul inculpatului reprezintă doar dezacordul cu soluția instanței de fond, iar prin faptul că acesta a solicitat aplicarea la stabilirea pedepsei definitive a prevederilor art. 84 și nu 85 Cod penal denotă că, totuși recunoaște comiterea infracțiunii incriminate, doar că solicită o pedeapsă mai blândă.

Deci, afirmația apărării că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal reprezintă o poziție de apărare în scopul eschivării de la pedeapsa și răspunderea penală.

Pe lângă aceasta, la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de fond a acordat deplină eficiență și s-a condus de principiile generale de aplicare a pedepsei consfințite în art. 61 alin. (2) Cod penal, conform căruia pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv, la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal, conform căruia persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, instanța a ținut cont de faptul că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, că acesta nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, nu și-a recunoscut vina, anterior a fost în conflict cu legea penală de mai multe ori, a comis infracțiunea aflându-se în locurile de detenție, prin urmare nu a tras concluziile necesare, nu a mers pe calea corijării și din nou a comis o infracțiune, ce-l caracterizează ca fiind o persoană predispusă să încalce legea.

Instanța de fond corect a concluzionat că, întru atingerea scopului pedepsei penale, este oportună aplicarea pedepsei cu închisoare cu aplicarea art. 85 Cod penal, just stabilindu-i pedeapsa definitivă de 4 ani 4 luni închisoare.

Ori, pedeapsa stabilită inculpatului este echitabilă faptei săvârșite, fiind în corespundere cu împrejurările cauzei, normele legale și va atinge scopul de corectare și reeducare a acestuia.

Totodată, este întemeiată soluția sentinței emise și în latura încasării cheltuielilor judiciare din contul inculpatului.

Potrivit art. 227 alin. (1), (3) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Conform art. 229 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată și de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum și de persoana în privința căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare.

În conformitate cu art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, astfel că instanța de fond corect a concluzionat asupra necesității încasării din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 448 lei suportate pentru efectuarea expertizelor judiciare în privința părții vătămate Stefciuc E. în vederea naturii și gravității vătămării cauzate de către inculpat.

Mai mult, norma juridică respectivă urmează a fi interpretată ținând cont de modificările operate prin Legea nr. 316 din 22 decembrie 2017, în vigoare din 09 februarie 2018, prin care a fost exclus art. 143 alin. (2) Cod procedură penală, care prevedea că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul bugetului de stat. Prin urmare, voința legiuitorului a fost îndreptată spre obligarea condamnaților de a achita cheltuielile de efectuare a expertizelor. Astfel, scutirea condamnaților de la plata acestor sume urmează să reprezinte excepția, dar nu regulă.

Deci, fiind stabilită vinovăția inculpatului în săvârșirea unei infracțiuni, acestuia îi revine obligația de a plăti statului toate cheltuielile efectuate de la începerea urmăririi penale și până la punerea în executare a hotărârii de condamnare.

Totodată, instanța nu se va expune asupra solicitării inculpatului privind aplicarea în privința sa a prevederilor art. 385 alin. (5) Cod de procedură penală, or, prin Legea nr. 48 din 12.03.2020, publicată în MO nr. 101 din 07.04.2020, urmează că prin derogare de la prevederile art. 385 alin. (5), art. 473² alin. (3) și art. 473⁴ alin. (4) Cod de procedură penală nr. 122/2003, plângerile referitoare la condițiile de detenție care afectează grav drepturile condamnatului sau ale prevenitului se examinează doar prin prisma încasării despăgubirilor în valoare bănească cu aplicarea art. 473⁴ alin. (5) Cod de procedură penală nr. 122/2003.

Potrivit art. 2 alin. (2) al acestei legi prevederile art. 1 din prezenta lege nu se aplică în privința plângerilor depuse în condițiile art. 473² alin. (1) Cod de procedură penală nr.122/2003 până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Deoarece cererea inculpatului a fost depusă după 07.04.2020, instanța nu se va expune, acesta urmând a se adresa cu o asemenea cerere după modificarea cadrului normativ pentru perfecționarea mecanismului despăgubirii pentru condițiile de detenție care afectează grav drepturile condamnatului sau ale prevenitului.

5. Avocata Elena Vlas a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Recurenta a invocat că probele examinate nu confirmă cert intenția directă a inculpatului de a-l lovi cu capul în regiunea nasului pe Stefcuic E. și a-i provoca vătămare neînsemnată.

Deși s-a stabilit că inculpatul era încătușat la o mână de mâna lui Stefcuic E. care-l escorta, a fost ignorată explicația lui că în momentul când el s-a îndreptat într-o altă direcție, Stefcuic E. l-a smuncit spre el, astfel că și-a pierdut echilibrul și s-a prăvălit peste Stefcuic E., fără a intenționa în mod direct să-l lovească într-un anumit loc al corpului pe acesta.

Totodată, în probarea învinuirii au fost audiați exclusiv colaboratorii penitenciarului care au participat la escortarea inculpatului la spital, adică partea vătămată Stefcuic E., martorii Racu A., Grumeza N. și șeful SSRP al P-11 Bălți Pripișneac A., cu toate că conform declarațiilor acestora, la locul faptei se aflau mai multe persoane civile, care așteptau doctorii, inclusiv colaboratorii spitalului, care nu erau interesați în descrierea într-un anumit mod a circumstanțelor incidentului, dar nimeni din acestea nu a fost audiat ca martor nici la o etapă a procesului penal.

Mai mult, aflându-se în secția internare, unde inculpatului i s-a acordat ajutorul medical necesar, prelucrându-i-se rana la braț și aplicându-i-se pansament, Stefcuic E. nu s-a adresat tot atunci după ajutor medical, nefiind constatată imediat presupusa vătămare, deși nu mai era încătușat de Afteni S.

Ori, probarea vinovăției inculpatului doar prin audierea martorilor interesați în a demonstra că forța fizică față de acesta a fost aplicată legal, este viciată de prezumția necredibilității, respectiv față de el nu putea fi adoptată o sentință de condamnare.

Totodată, este neîntemeiată și dispunerea încasării cheltuielilor judiciare în sumă de 448 lei de la inculpat. Ori, raportul de expertiză medico-legală nu a fost expus în sentință ca probă a acuzației, iar, acestea sunt probe acumulate de acuzare pentru a demonstra vinovăția inculpatului și trebuie puse pe seama statului, mai ales că se dublează. Mai mult, inculpatul execută pedeapsa penală stabilită anterior și fiind în custodia statului, nu dispune de surse bănești, nefiindu-i asigurată posibilitatea de a munci pentru un salariu legal, adică este în situație de incapacitate de plată.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente

În primul rând, conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Sub acest aspect se reține că recursul apărării este fondat în drept pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede temeiurile că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 5. din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu împrejurările relevate în descriptivul hotărârilor atacate, asupra căror motive invocate în apel nu s-a pronunțat instanța de apel și care ar fi esența și erorile concrete de drept ale circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, că instanțele ar fi admis o eroare gravă de fapt, dar raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care i-ar fi afectat soluția, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârilor atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, că recursul menționat nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatei cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurentă.

Ori, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a

acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Stefcuic E., ale martorilor Pripîșneac A., Racu A. și Grumeza N., procesul-verbal privind aplicarea forței fizice și mijloacelor speciale din 06.01.2019, trimiterea-extras pe numele lui Afteni S., trimiterea-extras pe numele Stefcuic E., actul de constatare din 06.01.2019 cu înregistrarea video, raportul de la punctul traumatologic, prin care la Stefcuic E. a fost stabilită fisura oaselor nazale, ambulatoriu, plângerea din 06.01.2019, prin care Stefcuic E. solicită organelor de poliție atragerea la răspundere a deținutului Afteni S., procesul-verbal de constatare nr. 201910P0014 din 09.01.2019, potrivit căruia la examinarea medico-legală a lui Stefcuic E. s-a depistat excoriații pe spina nazală care, conform raportului de constatare medico-legală, se califică ca vătămare neînsemnată, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele de fond și de apel indicând argumentat și detaliat motivele pentru care au respins versiunile și dovezile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunilor prevăzute la art. 349 alin. (1¹) Cod penal (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, se atestă că instanțele de fond și de apel just au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind soluția încasării cheltuielilor judiciare din contul inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală. Ori, conform art. 227 alin. (2) pct. 5) și alin. (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare cuprind sumele cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală și se plătesc din sumele alocate de stat, dacă legea nu prevede altă modalitate. Potrivit art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată este obligată să soluționeze cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare. Conform art. 229 alin. (1) - (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lui.

Astfel, instanțele de fond și de apel just, argumentat și în limitele competenței legale, prevăzute de normele enunțate supra, au statuat că, în speță, cheltuielile judiciare urmează a fi recuperate de la inculpat, având în vedere că statul a fost pus în situația de a suporta cheltuieli pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia

luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura penală, civilă și a cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurentă, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Elena Vlas, împotriva sentinței Judecătoriei Bălți din 15 noiembrie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 01 iulie 2020 în privința inculpatului Afteni Sergiu XXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 18 decembrie 2020.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun